”Kraniet var stort som ett oxhuvud men hade en konisk form han aldrig tidigare sett.”

SÄKRING

ROB WON

Rob Won
Säkring

@Rob Won
E-novell, 2022.
DPM02

Skeppet gled ner mot den isvita månen som fått det oromantiska namnet P354b. När det nådde atmosfären orsakade turbulensen de normala kraftiga skakningarna.

Marcus Nixon tog ett fastare grepp om handtaget. Nervositeten låg som ett lock för strupen som hindrade honom att andas djupt. Han visste i stort sett ingenting om P354b. Fram tills för tio timmar sedan kände han inte ens till dess existens men av Petersens kroppsspråk kunde han anta att det inte var ett okomplicerat uppdrag.

Marcus vände blicken mot fönstret. Han hade inte förväntat sig en så inbjudande vy. Snötäckta bergstoppar stack upp över en glaciärliknande flat yta som kröntes av en gnistrande isblå himmel. För ett kort ögonblick försvann han tillbaka till Alperna i tonåren. När han slängde sig i snön och gjorde änglar tillsammans med Mae-Rose. Tanken på henne lockade fram ett litet omärkligt leende.

Sergeant Petersen harklade sig och drog sina fingrar genom det korta röda håret. Det glänste av svett.

”Ner. Snabbt in och ut igen … som flickan sa.”

Han flinade åt grabbarna i ett tafatt försök att lätta upp stämningen. Det gick inget vidare. Marcus kunde inte se ett enda leende på någon.

Petersen såg ut att vara tio år äldre än de andra och femton år äldre än Marcus. Ansiktet var grovhugget och ärrat. Han såg ut som någon man kunde luta sig mot när det blåste.

”Det är ingen måne ni vill semestra på. Vi tar med femton tryckbomber. Sex dit och sex hem. Det ger oss tre i reserv. Fler kan vi inte bära”, fortsatte sergeanten.

Rickard Devon suckade och skakade på huvudet.

”Tryckbomber? Så’n skit … Vapen?” frågade Devon.

“Inga vapen. Ingen har sett livsformer här på evigheter. Men håll ihop … det är lätt att gå vilse”, sa Petersen.

”Atmosfär?” frågade Silver.

”Dödande på tio sekunder”, sa sergeanten.

”Vad kan du säga om maskinen?” frågade Devon.

”Need to know”, sa Petersen. “Den har stannat. Vi ska byta en huvudsäkring på plats. Det är allt.”

Marcus lyssnade bara med ett halvt öra. I den initiala briefen fick de reda på att månen hade gruvdrift på nattsidan som var beroende av någon teknik från dagsidan, solceller antagligen, men varför skulle han bry sig? Han var marinsoldat, inte ingenjör. Däremot oroade han sig mer för att skeppet gick in för brant och snabbt mot ytan.

Greppet om handtaget hårdnade ytterligare och han slöt ögonen inför det förväntade nedslaget men ingenting hände och när han öppnade ögonen byttes utsikten mot en kompakt mjölkvit dimma när de passerade genom ett tjockt molntäcke. Inom några minuter hörde han det karakteristiska ljudet när landningsbenen fälldes ut och farkosten tog mark, men utanför var det fortfarande mjölkvitt.

De tog på hjälmarna. Marcus gjorde den noga inövade säkerhetskontrollen på hjälmens tätning och lufttryck. Ingen sa något. Stämningen var lika tryckt som den alltid var innan de skulle ut på okänd mark.

”Testar ett två tre kom.”

Petersens röst i radion saknade den normala basen och det låg lätta atmosfäriska störningar i ljudet även när de var i skeppet.

”Devon okej. Slut.”

”Silver okej. Slut.”

Marcus strök över tätningen på bootsen. Den satt ordentligt. Han svalde några gånger och hindrade reflexen att torka bort en svettdroppe ur pannan. Hjälmen gjorde det ändå omöjligt att nå.

”Nixon?” sa Petersen vasst.

”Nixon okej … klart slut”, sa Marcus.

”Repstege; tryckbomber; elektronisk nyckel; verktygssats.”

”Check”, svarade de Petersen i tur och ordning på sakerna i den uppräknade listan.

Tjutet när luftslussen bytte ut atmosfären skar i öronen. Hjälmens ljudsystem förstärkte allt. Han kände en lätt rysning över ryggen när den yttre porten öppnades och föll ner som en landgång. Allt som syntes utanför var en bländande vit dimma.

De klev ner och ut i samlad trupp. Sikten var minimal. Det enda som gick att urskilja genom de svarta hjälmglasen var marken, som bestod av en stålbeklädd plattform med bokstaven H påmålad med sliten gul färg. Han hade förväntat sig snö och is men det fanns inget spår av det. Istället indikerade termometern i dräkten tolv grader plus.

”Sikten är knappt två meter. Vi ska gå mot magnetisk norr. Handen mot framförvarande axel. Ingen får halka efter. Varning för plötsliga bråddjup. Klart slut.”

Petersens röst var klar och stabil. Han började gå i rask takt. Marcus greppade snabbt axeln på Max Silver och föll in i takten. När de klev av plattformen ersattes marken med månens naturligt steniga struktur: småsten som blandades med större grå stenar och ibland klippblock och hela berghällar som påminde om granit. De släta partierna var hala så de gick försiktigt.

Silver stannade tvärt framför honom. Marcus hann inte bromsa utan krockade lätt. Petersens röst i radion igen:

”Pass på. Första tryckbomben. Klart slut.”

Marcus hörde det ihärdiga pipet tre sekunder innan detonationen. Tryckvågen fick dräkten att fladdra och han tog ett steg bakåt för att återfå balansen. Den tjocka dimman sveptes med ens bort i en cirkel runt dem och sikten ökade till 30 meter. De stod på en klipphäll som var omgiven av höga branta berg. Ingen växtlighet. Allt var dött. Det fanns en naturlig bred stig att följa. De gick vidare. Efter bara några sekunder började dimman dra ihop sig igen som kall rinnande sirap. Exakt hur lång tid det tog för den att åter sluta sig gick inte att säga för de hade redan marscherat in i dimman på andra sidan.

Petersen smällde ytterligare en tryckbomb och sikten klarnade. De måste nu ha gått sextio meter. Marcus vände sig om men kunde inte se en skymt av skeppet, endast kritvit kontrastlös dimma. Den enda rörelse som skapade en förändring i landskapet var när dimman sakta kröp tillbaka.

Ytterligare en smäll. Dimman trycktes åter undan med ljudets hastighet. Tio meter från stigen låg ett stort kritvitt kranium. Resterande kropp syntes inte till. Marcus ryckte till. Han drog efter andan och greppet om Silvers axel hårdnade. Kraniet var stort som ett oxhuvud men hade en konisk form han aldrig tidigare sett.

”Petersen. Till vänster … kom”, sa Marcus.

”Se rakt fram och håll tempot – klart slut”, svarade Petersen spänt.

Marcus vände sig om mot kraniet igen. Det höll redan på att omslutas av dimman. Men dimman rörde sig nu i oregelbundna virvlar. Eller var det inbillning? Det skulle kunna vara vind men det var helt vindstilla.

”Petersen. Något rörde sig i dimman. Jag såg något. Kom.”

Han borde inte ha rapporterat det. Det fick honom att verka svag. Han var ny och yngst i den tätt sammansvetsade gruppen. Ett oprövat kort för dem. De behövde kunna lita på honom. Han vände sig om igen. Allt var stilla. Pulsen ökade för varje steg.

”Vad jag sa förut … klart slut”, svarade Petersen utan att vända sig om och smällde ytterligare en bomb.

Petersen påminde om Marcus far. En yngre version naturligtvis, men han var lika korthuggen, rak och stabil. Man var trygg med honom, men ve den som svek. Lämnade man ett jobb halvfärdigt fick man en resa man

aldrig glömde. Marcus hade bara testat det en gång. Ärren över ögat fanns kvar som en påminnelse.

När sjätte bomben detonerade hade landskapet ändrat karaktär. Petersen gjorde halt. Marcus såg sig om. De stod på en stenlagd cirkel om minst 25 meter. Någon eller något hade omsorgsfullt placerat jämnt huggna stenar över hela ytan. Kanterna på stenarna var jämnslipade som om de stått emot hundratals år av hårt klimat. Han kände med foten att de var hala. Det fanns vissa mönster som avvek från helheten. Stora vita repor här och var som sträckte sig flera meter kors och tvärs. Från stigen de kommit syntes en lätt förslitning. Som om fötter under tusentals år slitit ner stenytan med sina tramp. Marcus följde stigen med blicken. Den slutade tvärt i cirkelns mitt där den ersattes med en kolsvart cirkel.

De gick fram till den. Det såg ut som ett bottenlöst hål. En brunn, minst tre meter i diameter. Kontrasten mot det vita var slående. Ögonen som vant sig vid det hårda vita ljuset kunde bara se brunnen som en kolsvart tvådimensionell cirkel. Marcus vred ner toningen på hjälmglaset men kunde ändå bara se svart. Han förväntade sig att de skulle gå runt den för att komma vidare.

”Här ska vi ner”, sa Petersen.

Marcus slängde ett oroligt öga på de andra. Ingen såg direkt entusiastisk ut. Petersen tog loss den hoprullade repstegen från ryggen och fäste den i två rostiga järnstänger som stack upp vid mynningen samtidigt som dimman snabbt kröp närmare. Han puttade ner stegen i hålet och den försvann med ett tydligt ekande klonk.

”Vem ska först? Någon frivillig? Kom.”

Silver och Devon backade långsamt. Marcus stod kvar som fastfrusen. Varför skulle de ner i det där helveteshålet? Petersen fnös. Dimman var redan tätt inpå dem. Knappt halva svarta cirkeln syntes nu.

”Ni verkar behöva lite motivation”, sa han och aktiverade den sjunde bomben. En av de tre reservbomberna. Pipet tjöt i tre sekunder, sedan fladdrade dräkterna på allihop och sikten öppnade sig igen för några sekunder. Bakom dem i dimmans absoluta periferi syntes kritvita insektslika varelser, stora som hästar. De hade gripkäftar och minst sex vassa ben. När dimman sköt undan backade de snabbt med ett rasslande och klapprande läte. Marcus kände hur håret ställde sig på ända. Musklerna frös fast i ett ögonblick av paralyserande skräck. Även Petersen fastnade i rörelsen. Det

var svårt att urskilja varelsernas konturer då deras vita kroppar flöt ihop med dimman.

Blodet som rusade mot Markus hjärna fick paralysen att släppa. Han vände sig om och såg hur Petersen redan var på väg ner i det svarta hålet. Marcus kastade sig fram mot stegen. Devon trängde undan Marcus och klättrade före. Dimman närmade sig snabbt och varelserna följde tätt i dess spår. Han hörde skrapande ljud. När bara huvudet stack upp över kanten av hålet så såg han att Silver stod kvar och stirrade som förstenad på den annalkande faran.

”Silver för helvete”, skrek Marcus.

Silver stod lamslagen kvar medan rovdjuret klapprade sig fram mot honom. Marcus skrek igen och bankade med handsken i stenen. Han hävde sig upp för att nå byxbenet på Silvers dräkt. Med ens vaknade Silver upp och kastade sig mot Marcus, som i Silvers svarta hjälmglas såg reflektionen av ytterligare ett vidrigt monster bakom sig. Han vände sig reflexmässigt om och hörde hur något vått och tungt stänkte ner på ryggen. När han vände sig tillbaka såg han Silvers kropp svävande i luften en meter upp, genomborrad av djurets vassa framben.

Den kritvita scenen stänktes ner av rött blod när fler kom fram och slet tag i honom. Mer hann Marcus inte se innan mörkret i brunnen tog vid. Det enda han hörde var sin egen hetsiga andning som fick hjälmen att imma igen trots ventilationen.

”Rapportera. Kom.”

Marcus tog sista steget ner och fick fötterna på fast mark. Klättringen måste ha varit tjugo meter. Han såg upp men det enda som syntes nu var en kritvit bländande cirkel långt där uppe. Han hämtade andan och såg sig om. Petersen och Devon hade tänt hjälmbelysningen. De befann sig i en rörformad grovt huggen gruvgång av något slag. Det var ett påtagligt eko.

“Nixon”, sa Petersen.

Marcus höll upp handen mot munnen och hämtade andan. De väntade tålmodigt på honom.

”Silver … de tog Silver … blod överallt … jag kunde inte göra något”, fick han fram.

Petersen såg på honom. Det gick inte att urskilja några ansiktsuttryck i det mörka rummet mot hjälmlampans bländande sken. Petersen gick fram

och gned ärmen mot Marcus hjälm. När han tog bort den var den rödfläckad.

”Jag förstår … det var olyckligt … vi sörjer honom när tid ges. Och det är inte nu. Klart slut.”

Så vände han sig om och började gå. Devon följde tätt efter och Marcus sprang ikapp, medveten om att endast ett kallt huvud skulle hålla dem vid liv i en kris som denna. Ändå var han förbryllad. Varför hade de inte fått med sig vapen på uppdraget? Och vad var det som fick Petersen att påstå det inte fanns några livsformer på den här planeten?

Pulsen normaliserades efter en stund och han kunde tänka klarare. Det var första gången han sett någon dö i fält. Någon dö över huvud taget. Den vidriga bilden skulle han aldrig kunna glömma. Max hade inte sagt ett ord. Han bara stod där och tog emot sin dödsdom i tysthet.

De följde gruvgången. Det satt lampor i taket med jämna mellanrum. Gamla, rostiga, primitiva. De var släckta. De enda ljuskällorna som hindrade beckmörkret från att tränga sig på var hjälmlampornas käglor av blåvitt ljus.

En grovt huggen sal öppnades upp och vägen delade sig i tre gångar. Petersen stannade och granskade villrådigt hålorna. Devon gick fram till honom och gjorde detsamma. I tystnaden som följde hörde Marcus ljud. Det tisslade och tasslade som om miljoner små fötter trampade runt. Ekot fortplantade ljudet men det gick inte att lokalisera det. Det bara fanns hela tiden som en dov ljudmatta. Han anslöt till de andra.

”Jag har inga uppgifter om vilken väg som är rätt att ta. Vi har två alternativ: antingen delar vi upp oss eller så går vi samlade. Kom.”

Ett sting av oro grep tag om Marcus. Det sista han ville var att gå ensam. Tre gångar – tre man. Devon tog ett långsamt kliv bakåt och sänkte armarna. Han vände sig om och såg mot marken. Marcus gjorde detsamma. Det syntes ett mönster i stenen vid deras fötter.

I marken fanns tydliga förslitningar som om tusentals fötter rusat fram under tusentals år. Det syntes i hur ljuset från käglorna föll på stenarna. Som en slätare och blankare yta. Slitningarna var tydligast från gången därifrån de kom – utgången. Sedan delade de upp sig i två av gångarna. Den tredje saknade mönstret helt. Marcus puffade Petersen på axeln och pekade på mönstret. Han fick en nick till svar.

”Vi går i samlad trupp. Det vore oklokt att dela upp oss och komma vilse. Klart slut.”

Rösten var inte längre säker. Den föreföll stabil men man kunde skönja en osäkerhet. Han pekade med hela handen mot den gång som saknade slitspår och gick. Takten var dock märkbart långsammare. Det var förståeligt. Det fanns inte en chans att de andra kunde ha missat ljuden.

Den kolsvarta gruvgången slingrade sig fram och smalnade så småningom av. Marcus strök taket med handen för att undvika slå i hjälmen. Det klafsade när han satte ner bootsen i någon form av vätska. Hjälmen gjorde det omöjligt att känna lukt så det gick inte att avgöra vad det var.

Gången öppnade sig snart till ytterligare en större sal och där tog det stopp. Det var ett stickspår. Petersen vände sig om och höll upp handen.

”Gratulerar. Vi är framme. Ni kan pusta ut för stunden. Klart slut.”

Först nu såg Marcus att det stack ut metallrör och plåtar i den bortre väggen. Petersen var redan där och ryckte hårt i ett handtag. Vad sergeanten än förväntade sig skulle hände så hände det inte.

Marcus och Devon gick fram och lyste på handtaget. Petersen slog hårt flera gånger och det släppte bit för bit tills det gick att snurra. Efter några varv kunde han öppna en lucka. Ekot fortplantade sig oroväckande genom alla gruvgångarna.

”Placera er strategiskt kring grottmynningen. Tyvärr kommer det ta en stund. Jag måste skruva upp varje skruv för hand. De har rostat fast. Kan du komma med den elektroniska nyckeln Devon? Kom.”

Petersens order besvarades med tystnad. Marcus gick fram mot mynningen och lyste in i gången utan att se något. Han försökte lyssna om ljudbilden hade förändrats.

”Negativt. Jag har den inte. Kom.” svarade Devon.

Marcus svalde. Petersen slutade med ens skruva och såg på Devon.

”Men för helvete. Var det Max som hade den?”

Marcus kände hur en klump åter formade sig kring solarplexus.

”Jag är ledsen. Ni får gå tillbaka och hämta den. Jag stannar här och skruvar. Spring fort så in i helvete fram till stegen; sedan smyger ni. Uppfattat? … kom.”

Petersen kastade den andra av de tre reservbomberna till Devon som tog lyra. Sedan vände han sig mot Marcus som oroligt bytte fot på stället.

”Är det uppfattat? Kom.”

Petersens röst var nu gäll och irriterad.

”Uppfattat …”, sa Marcus och nickade innanför hjälmen.

Devon svarade inte.

“Men verkställ då för helvete eller vill ni stanna här resten av livet?” sa Petersen.

De rörde sig så snabbt de förmådde i den trånga och hala gången. Det var lätt uppförsbacke.

”Devon, har du också hört ljuden?”

”Vilka ljud?” sa Devon och stannade.

”Stå helt still och lyssna.”

De lyssnade och lyste med käglorna framåt och bakåt längs gången. Tisslandet och tasslandet var definitivt högre nu. Klumpen i bröstet flyttade sig längre upp mot halsen och håret på armarna började sakta resa sig. Marcus huttrade till och kramade sig själv.

”Hör du?” viskade han.

Devon nickade.

”Vi springer, för helvete” sa Devon och sprang.

Marcus rusade efter så gott det gick i den klumpiga dräkten som definitivt inte var gjort för att springa i.

De nådde fram till stegen samtidigt. Ljuset var så skarpt att Marcus tvingades blunda de första tio metrarna upp för stegen och sedan sakta öppna ögonen, trots hjälmglasets toning. Känslan av att ondsinta käftar bet efter dem nedifrån var bara inbillning, men lik förbannat klättrade de så fort de kunde.

”Devon …” viskade Marcus. ”Lugna dig … tänk på vad Petersen sa. Smyg när vi kommer ut. Utgå ifrån att han vet mer än han säger.”

Dimman låg som ett lock på brunnen. Den var så tjock att man nästan kunde knåda den. Devon stannade precis innan han behövde sticka upp huvudet i den mjölkvita massan. Istället petade han upp bomben över kanten och det isande pipet hördes sekunderna innan bomben briserade. Sedan sträckte han på huvudet.

”Klart här uppe. Inga djur.”

Han klättrade snabbt över kanten. Marcus stack upp huvudet efter honom.

”Stanna vid stegen Nixon. Jag ser målet.”

Längst bort i periferin såg de Max sargade kropp. Hjälmen såg helt krossad ut. Vad som såg ut att kunna vara en arm låg några meter in, men den var så tunn att det troligen var en del av dräkten.

Devon rusade hukande fram till kroppen samtidigt som dimman sakta svalde honom. Marcus såg hur han febrilt rotade runt bland dräktens alla fickor medan dimman slöt sig om honom och till slut svalde honom helt. Sekunderna tickade fram. Marcus nådde fram till kanten och skulle just rusa blint in i dimman när han hörde Devons röst:

”Jag har den – jag kommer tillbaka. Börja klättra ner.”

Klumpen i halsen släppte med ens. Det som i grottan hade känts som ett omöjligt uppdrag var redan klart. Han vände tvärt för att hasa ner på mage och försökte få fotfäste på översta stegpinnen. När han hittade första pinnen såg han Devon komma springande. Bakom honom jagade en vit insektsdjävul.

”Spring för helvete”, skrek Markus och bankade och vinkade desperat mot Devon som började springa sicksack. Han kastade sig än hit och än dit och kanske skulle det rädda honom för insekten tycktes bli förvirrad.

”Här ta min hand”, skrek Marcus och tog ett stadigt tag med vänsterhanden i stegen och sträckte fram högerhanden så långt han förmådde.

När Devon endast var fyra meter bort spetsades han av en annan insekt som attackerade honom från flanken.

Den förföljande insekten grep tag med sina gripkäftar om Devons underkropp och slet åt sig den i en kaskad av blod och innanmäte. Marcus såg hur allt stänkte ner över stenbeläggningen i ultrarapid. Han såg även hur nyckeln flög i en bana och studsade mot marken.

De två vita myrliknande monstren började äta på sin del av Devons kropp. Ljudet när benen krossades i deras käkar lät ohyggligt. Även mer normalstora kritvita skorpionlikande varelser närmade sig flockvis för att få sin del av bytet.

Marcus tog sig samman och fokuserade. Nyckeln låg precis vid kanten av hålet men utom räckhåll. Enda sättet att få tag i den var att klättra upp mitt framför ögonen på bestarna, men han kunde inte förmå sig klättra en millimeter. Kroppen lydde inte. Han svalde och kände hur händerna skakade.

Ytterligare en sexbent vit djävul dök upp och gjorde anspråk på Devons kropp. De två blodfärgade såg hotfullt mot nykomlingen, som backade mot brunnen. Den största besten gjorde ett häftigt utfall vilket fick nykomlingen att hoppa bakåt. De spetsiga benen klickade obehagligt och skrapade i stenen när den halkade. Den var nu så nära Marcus att han skulle ha kunnat nå den om han sträckte ut armen.

Ännu ett utfall från den stora gjorde att myrdjuret som blev attackerat tappade balansen och föll. De sex benen spretade i panik och vispade samtidigt ner nyckeln i hålet. Marcus kastade sig åt sidan men fick ändå en kraftig spark i bröstet som fick honom att tappa andan. Rena turen att den inte träffade med spetsen först. Det tunga djuret föll ner i brunnen och sekunderna senare hördes ett som när en trädgren knäcks.

Den blodiga fick nu syn på Marcus huvud och började gå i stadig takt rakt mot honom och klippte med gripkäftarna. Marcus duckade under kanten och började klättra. När han kommit några meter ner såg han det enorma huvudet över kanten som en kolsvart siluett.

Siluetten försvann och Marcus klättrade med hjärtat i halsgropen hela vägen och hoppades vid alla högre makter att djuret där nere skulle vara dött.

Längre ner kunde han konstatera att djurets hela kropp hade spruckit upp som ett knäckt ägg. Det hårda yttre skalet var nedsölat med ett grönaktigt kött och slem som stänkt flera meter. Lättad klättrade han ner och kunde knappt slita blicken från synen när han hörde ljudet av tusen kloförsedda tassar som sprang mot honom.

Marcus Nixon plockade med sig nyckeln och sprang så han kände blodsmak i munnen. Han kunde bara se ljuskäglan framför sig och den hoppade något fruktansvärt under språngmarschen. Det rörde sig i gången framför honom men det fanns ingen annan väg att ta så han fortsatte mot alla instinkter springa framåt; mot djuren; mot Petersen.

Han möttes av våg efter våg av små svarta skuggor, stora som råttor. De ignorerade honom helt. De sprang längsmed väggarna som om de saknade respekt för gravitationen. Målet var uppenbart. De hade tagit sikte på den gigantiska spruckna myran, som måste vara en sällsynt festmåltid för de underjordiska varelserna.

När han kom till vägskälet stannade han. Det var inte längre självklart vilken väg han skulle ta eller ens vilken riktning han såg åt. Ljuskäglan

visade bara en öppning i taget. Han försökte lysa längs marken men det var enklare när det hade varit tre lampor. Han lyste in i en av gångarna och vände sig sedan om mot den andra och sedan den tredje. Tveksamt valde han en av dem men ändrade sig omedelbart då han hörde springande steg av något betydligt större komma den vägen. Han blundade och bestämde sig. Utav två återstående möjliga val rusade han blint in i den han hoppades var rätt.

De tunga galopperande stegen bakom honom ökade i styrka. Ekot fick det att mullra som en bisonhjord, men det var på väg bort från honom. Som det lät.

Han drog ner på tempot och tillät sig hämta andan. Gången lutade nedåt och bootsen började snart klafsa välbekant. Glädjen blev dock kortvarig. Bakom sig hörde han de mullrande stegen åter öka i styrka. Som en maskin började han sprinta igen nerför gången. Han slog huvudet i de meningslösa lamporna, halkade och föll, kravlade sig upp igen och fortsatte springa.

Ljudet som närmade sig snabbt hade ändrat karaktär. Han hörde tydligt tickandet och rivandet av klor som sprang över stenar samtidigt som han såg Petersens ljuskägla spegla sig i vattenpölarna bara tjugo meter bort.

”Jag kommer in hett. Ta emot nyckeln.” skrek han i radion.

Petersen bländade honom när han stack ut huvudet i gången. Marcus kastade nyckeln till sergeanten samtidigt som han gjorde en kullerbytta in på salens hårda golv. Petersen tog emot den, rusade mot panelen och tryckte in den samtidigt som det förföljande djuret tog sig in i öppningen.

Med ens tändes ett nätverk av röda laserstrålar som glimmade i den fuktiga atmosfären. Det täckte mynningen till gången. När det förföljande djuret dånade rakt i nätet skars det upp i snörräta delar av kladd, kött, svart lång päls och blod som flöt ut över marken.

Marcus låg kvar och vred sig i skräck och adrenalin. Kroppens alla lemmar skakade okontrollerat. Petersen lutade sig mot väggen och sjönk ner till sittande.

”Nixon … är du okej?”

Marcus vände sig om och såg nickande på honom.

”Devon?”

Marcus skakade på huvudet.

”Jag hörde ljudet. Fruktansvärt … helvete också”, sa Petersen och slog med händerna mot väggen. ”Helvete helvete helvete. Han har varit vid min

sida i fem år. Fem år! Han var min vän och bästa krigare. Ingen kan ersätta honom.”

Han föll ihop och lutade det svarta hjälmglaset mot händerna och tystnade. Marcus tog sig klumpigt upp på fötter igen och gick fram till djurkroppen som liknade en brunråtta men som i storlek var stor som en oxe. Han petade på en del av käken med foten. Hörntänderna stack ut som på ett vildsvin. Pälsen var lång och tovig. Han var tacksam över att få slippa känna stanken.

Lamporna i taket tände sig i samma ögonblick som Petersen bytte säkringen i skåpet. Ett dovt rytmiskt motorljud startade i fjärran och marken började vibrera. Ljudet åtföljdes av djurskrik och tramp som av tusen tassar som rusade; fast nu åt andra hållet.

”Då åker vi hem. Klart slut.” sa Petersen.

När de klättrat upp genom brunnen var dimman nästan helt borta. Det fanns inga spår av de vita djävlarna. Det enda de såg var resterna av soldaternas kroppar. Marcus kunde inte hindra sig från att stanna en stund och stirra. Petersen gjorde samma sak.

Dräkterna med det avancerade materialet var sönderslitna i trasor. Allt täcktes av någon slags svart massa som han antog var resterna av blod, trots att den såg torr ut. Benen lyste i samma vita nyans som resten av omgivningen tidigare hade gjort. De var krossade till flisor här och var. Hjälmarna var uppfläkta och tömda på sitt innehåll. Han såg en underkäke med en intakt tandrad. I övrigt var allt uppätet in till minsta bit. Antagligen hade de stora gjort sitt och sedan ersatts av de små, för att sedan slutligen ersättas av ännu mindre varelser. Men hastigheten det gått på, han fann inte ord. Markus såg på Petersen som skakade på huvudet, vände sig om och började gå.

När de efter några hundra meter anade skeppet ändrades humöret försiktigt och anspänningen släppte. Marcus vågade försiktigt känna en gnutta hopp igen. Han ifrågasatte stötvis valet av yrke som marinsoldat men kände sig ändå upprymd. Det var på vippen att han anropade sergeanten för lite småprat när han noterade en skillnad i omgivningen. Det dova mullret hade upphört och stillheten hade lagt sig igen.

”Petersen, hör du? … kom”, sa Marcus ängsligt.

”Jag hör ingenting.”

”Exakt. Det är tyst. Maskinen är tyst.”

Petersen stannade och vände sig mot Marcus. Sedan såg han sig om åt alla håll. Även Marcus började spana. Luften var redan tätare. Det blev sakta mjölkvitt igen.

”Helvete”, skrek Petersen rakt ut och vände sig mot Marcus. ”Vi åker nu, vi kan säga att maskinen vibrerade när vi lämnade månen, eller hur? Nu åker vi hem, jag har ett liv jag vill tillbaka till!”

Marcus kände sig först lättad. Det fanns inget han hellre skulle vilja göra än att lämna denna gudsförgätna måne och aldrig se tillbaka.

Men det gick inte.

Det gick emot all moral, träning och plikt.

”Petersen. Vi kan inte göra så. Säkringen höll inte. Vi måste ner och byta den igen. Vi har ett uppdrag.”

Sergeanten vände sig hetsigt mot honom.

”Det skiter jag i. Aldrig att jag går ner dit igen. Det är meningslöst”, sa han och tog ett kliv mot Marcus och gestikulerade våldsamt.

”Men annars var ju allt förgäves. Devon och Silver. De dog för det här. Människor är beroende av oss. Vi kan inte svika dem. Vi måste fullfölja …”

Dimman blev mer och mer påtaglig medan de argumenterade. Skeppet var redan utom synhåll.

”Lyssna på mig noga nu. Du är ung och dum. En naiv, nyexaminerad idiot. I verkligheten fungerar det inte så. Vi misslyckades. Klart slut.”

Petersen vände sig om och började gå raskt i riktning mot skeppet. Marcus kände hur ansvaret plötsligt låg helt på hans axlar. Ansvaret för tusentals andra människor som var beroende av att maskinerna var i bruk. Exakt vilka följder ett misslyckande fick hade han ingen aning om. De fick aldrig någon helhetsbild av uppdragen men det var inte svårt att förstå att maskinerna pumpade undan dimman. De vidriga djuren försvann då i sina hålor och solpanelerna skulle aldrig fungera i dimman.

Han sprang ikapp Petersen och slog honom i ryggen.

”Jag går ensam då din fege fan. Jag trodde att det var du som var den tuffa av oss, och jag som var den fege.”

Petersen fnös och pekade på honom med pekfingret.

”Skillnaden mellan dig och mig är att du saknar erfarenhet. Det handlar inte om att vara feg eller modig. Varför tror du jag är 40 år? Tror du man blir det i den här branschen om man är modig? Vi åker nu. Utan tryckbomber är snart även skeppet ett lätt byte för de vita myrdjävlarna. Det är inte första gången motorerna stannat här …”

Petersen slet fram den elektroniska nyckeln och kastade den på honom. Markus lät den falla till marken. Sedan kastade Petersen resten av utrustningen demonstrativt mot marken.

“Du visste?” sa Marcus anklagande. Han såg hur Devon och Silver slets itu som en film för sitt inre.

”Nej … men jag hade mina farhågor. Fast vi hade ändå inga tunga vapen och order är order …”

Marcus kände hur ursinnet rann över. Maskinen måste igång igen och han kunde inte låta den fege fan lämna honom kvar i det här helveteshålet. Han sparkade Petersen över knät och knuffade honom med all kraft. Han var yngre och lättare men långt ifrån svag. Han tillhörde elitförbandet och hade lång träning bakom sig. Petersen föll handlöst ner i den allt tjockare dimman och slog ryggen i stenarna. Han försökte förvirrat resa sig men föll igen och försvann in i dimman.

När Marcus såg Petersen falla rann ursinnet ur kroppen. Han ville be om ursäkt, men plötsligt var Petersen inte längre kvar. Han hade slukats av något som kunde vara en ravin eller en håla. Det gick inte att se klart längre för den tunga dimman.

Hjärtat stannade nästan när han insåg vad som just hänt. Nu var han helt ensam på denna vidriga måne. Han slöt ögonen en kort sekund och bestämde sig. Ärret över ögat gjorde sig påmint. Man lämnar inte ett arbete halvfärdigt.

Han kände med handen längs marken och hittade nyckeln och de resterande två säkringarna. Han hängde de sista bomberna över axeln och rusade sedan handlöst tillbaka mot brunnen genom dimman. När han kom fram var dimman nästan lika tjock som tidigare. Han klättrade ner.

När han passerar liket av den vita djävulen konstaterar han att det bara var skalet kvar. Allt kött och slem var uppätet. Han sprang hela vägen till maskinen.

Marcus Nixon slet upp luckan på panelen och försökte förstå vad han såg. Nyckeln passade bara i ett enda hål så han tryckte in den. Ett antal slitna lampor tändes upp. Han hade inte ro i kroppen att fundera logiskt. Istället tryckte han på måfå in den röda knappen. Den tände upp laserskölden vid dörren. Han pustade ut. Det gav honom mer tid.

Det var inte särskilt svårt att förstå egentligen. Det fanns en säkring som kunde skruvas ur. Han skruvade in den nya och tryckte in den blå knappen. Taklamporna tändes och de underbara dova vibrationerna kändes igen. Tryggheten.

Det var väl inte så mycket att orda om. Uppdraget slutfört. För säkerhets skull väntade han en minut men inget hände. Han tryckte in den röda knappen igen som stängde av laserskölden så han kunde gå ut. Alla taklampor slocknade och det blev tyst igen. Satan också.

Han satte in den sista säkringen och gjorde om proceduren. Det verkade hålla denna gång så han lämnade grottan. Oavsett om det höll eller inte så var det den sista säkringen han hade.

Han passerade bakkroppen på den vidriga bruna besten. I ljuset kunde han se hur kraftiga bakbenen var. Han sparkade lätt till tassen och såg en solfjäder av kraftiga svarta klor. Sedan blev allt svart. Lamporna slocknade igen och ångesten slog till med full kraft. Han var helt ensam på hela den här förbannade platsen; 30 meter under jorden; omgiven av monster. Inte ens rummet med laserskölden fungerade. Han bankade knytnäven i berget och gav upp.

Tisslandet började direkt när vibrationerna upphörde. Han tog sig samman och rusade blint mot stegen. Djuren närmade sig med full fart. Han både hörde och kände det. Han tänkte på det renätna myrdjuret och ville inte sluta så. Han sprang trots att lungorna protesterade.

När han kom upp ur brunnen brydde han sig inte om att det var mjölkvitt igen. Han rusade i den riktning han hoppades var rätt och slängde den första tryckbomben framför sig. Den detonerade och avslöjade att han inte på långa vägar var ensam längre. De vita djävlarna verkade dock sky den fria sikten så han fortsatte springa mot skeppet och kastade bomberna framför sig i allt snabbare takt. När han slängde den sista bomben såg han plattformen framför sig.

Den var tom.

Det fanns inget skepp.

Marcus Nixon vände sig om och såg hur myrdjuren närmade sig i takt med att dimman återvände. En av dem var rödstänkt av blod på sin vita kropp. Det fanns inte längre något hopp. Han förde händerna mot hjälmens säkerhetspänne. Öppnade han spännet skulle han vara död inom tio sekunder.

Sergeant Petersen satt omtumlad i pilotsätet och styrde skeppet över dimmans övre horisont. Han rev i sitt röda svettiga hår med de lediga fingrarna och tryckte sedan in knappen för att kontakta centralen.

”Sergeant Petersen här. Uppdraget misslyckat. Jag repeterar. Uppdraget misslyckat. Kom.”

Han lutade sig tillbaka och släppte spakarna när autopiloten tog över.

”Negativt Sergeant Petersen. Uppdraget måste slutföras. Högsta prioritet. Kom.”

”Skicka förstärkning. Kom.”

”Negativt. Finns ingen att skicka i kvadranten. Det hänger på dig. Kom.”

”Omöjligt. Alla är döda. Jag har inte ens en nyckel längre. Säkringarna håller inte.”

Han skrek så saliven sprutade. Sedan la han ansiktet i sina händer och skakade. Han visste hur det här skulle sluta.

”Inte vårt problem. Gå ner och avsluta uppdraget eller vi betraktar det som desertering. Klart slut.”

I flera minuter satt han tyst i stolen och stirrade på dimman och de uppstickande bergstopparna utan att se någon väg ut. Till vilken nytta var ett självmordsuppdrag med noll utsikter att lyckas?

”Sergeant Petersen här … kom …”

”Jag hör dig. Kom.”

”Är jag den ende inom rimlig räckvidd för uppdraget? Kom.”

”Svar ja. Kom.”

”Om jag dör har ni noll möjlighet att slutföra uppdraget. Korrekt? Kom.”

Det blev tyst. Hans hand kunde inte sluta darra. Han tog upp fotot på Jane och barnen och tryckte det mot pannan. Han grät inte. Den typen av fysiska reaktioner tränade han bort redan som tonåring. Men han grät ändå där inne även om ögonen förblev torra.

”Sergeant Petersen? Kom.”

Han ryckte till. Sanningens minut. Han greppade radioknappen med tummen men tvekade först. Så tryckte han in den.

”Sergeant Petersen här. Kom.”

”Petersen! Du lever?”

Det var Marcus röst. Han kunde först inte fatta det. Hur kunde han ha överlevt på egen hand?

”Petersen … förlåt … det var en olycka … jag menade inte … jag tappade fattningen … jag …”

”Nixon? Det var som fan. Du anar inte hur glad jag är att höra din röst. Vi måste gå ner igen. Var är du? Jag kommer och hämtar dig.”

Radion sprakade till igen.

”Petersen”, sa rösten. ”Det är korrekt. Du är vårt sista hopp här men vi kan inte hjälpa dig. Du måste klara det själv. Kom.”

Han kände hur självförtroendet kom tillbaka nu när Marcus fortfarande var vid liv. Så länge de fortfarande levde fanns det en chans att de skulle kunna genomföra uppdraget.

”Vi löser det. Klart slut.”